

Egy csepp méz

„Azkik az testi gyönörösségeket kívánják, és az új lelköket éhvel hagyják meghalni, azok hasonlatosak az egy embőrhöz, ki mikoron futna az unikornis vad előtt, hogy útüle meg ne maratnának, egy nagy verömbe el-béésék...”

(A verembe esett ember. Kazinczy-kódex)

Űzőbe vett az unikornis engem
 Erdőn-mezőn át kergetett szünetlen
 Dugóbúzó-csavarodású nyársat
 Szegzett reám ha feldőf rá kiránthat
 Mint parafát palackjából e létnek
 Sötétség bora önti el a rétet
 Futtam előle hát lélekszakadva
 Halálom forrón fűjtatott nyakamba
 Futtam előle rogyadozó térddel
 Már botladoztam s még mindig nem ért el
 Játszott velem ha torpantam libegve
 Odébszökött s a friss füvet legelte
 Majd egy bökéssel új parancsot adva
 Lökött tovább iszonyba kárhozatba
 S a tarkómat perzselte már a vesztem
 Midőn sötétlő nagy verembe estem
 Bokrocska nőtt a szélin abba végül
 Beléakadtam s hittem a veszélytől
 Megmenekedtem ám a gyökerére
 Pillantva láttam egy fehér egérke
 S egy fekete rágcsálja váltogatva
 Míg vélem együtt végleg elszakadna
 Markoltam ágát megvetvén a lábam
 Két likban ám onnan kicsúszni láttam
 Négy mérges kígyót mardosásra készen
 S még rettentőbb lesett reám a mélyben
 A gödör fenekén egy rusnya sárkány

Lángot lövellő száját nagyra tátván
Azt várta csak hogy hullanék elébe
Lennék a fürtelem kövér ebéde
Reményem vesztve néztem a magosba
A mennyet elrekesztő sűrű lombra
S ím legfelül a bokor tetejéről
Egy cseppnyi méz alápottyanni készült
Egyetlenegy parányi csöpp de menten
Minden szorongatásom elfeledtem
Hogy fent balál alatt pedig pokol vár
Hogy kígyók mérges nyála oltja oltár-
Tűzét szívemnek hogy mily gyöngye szálon
Függ életem az elrendelt halálon
Hogy nappal éj bevégezvén a munka
Nemlét-egérlikába visszabújna
Hogy születésemtől tartó esésem
Mind gyorsulóbb végső szakáchoz értem
Mindent feledtem és csak arra vágyom
Hogy az a csepp amely a messzi ágon
Csimpaszkodik elváljon tőle végre
S hulljék kinyújtott nyelvemnek hegyére
Nem kérek mást Uram csupán a jussom
Bár lelkem égő kárbozatra jusson
Hadd ízleljem utolszor azt a mézet
A múltú édes evilági létet
Egy csöppbe pillanatba sűrűsödve
Aztán taszíts a legmélyebb gödörbe